

a pri drugi se mu je že ustavilo. Učitelj ga nekaj časa čaka, toda zastoj. — »Ostane tu, dokler se ne nauči!« — Taisto se je pripetilo vsem, ki so bili na Rožniku, in še nekaterim drugim.

Slednjič pride na vrsto tudi Baličev Stanko. Ta naglo vstane ter krepko, lepo in pravilno deklamuje. Ko pa končá, stopi učitelj k njemu, seže mu v roko ter reče:

»Tako je treba znati. Zato podarim tebi knjigo, ki sem jo namenil: ‚Vrtec‘ je tvoj. Večkrat naj te spominja včerajšnjega dné. Zvedel sem namreč, kaj se je včeraj pripetilo med vami. Baličev Stanko je dobro porabil včerajšnjo prostost, četudi ne prostovoljno, a vendar je že danes prejel plačilo za to. Druge pa, ki ste svojevoljno ravnali s prostostjo, je že tudi doletela primerna kazen. Zato vas prosim, ljubi moji, porabite prostost, ki se vam daje, prav, porabite jo, kakor vam svetujejo stariši. Potem vam je ne bo treba biti pozneje žal; veseli in zadovoljni bote, kakor je danes Baličev Stanko.«

In res ni bilo tistikrat v celem mestu bolj veselega, bolj zadovoljnega, kakor je bil ravno Baličev Stanko.

Tončkove sanje.

Sanjal je nocoj naš Tonček,
Da je žolta ribica,
Lepo pikčasta in gladka
In tenka kot šibica,

Pa, da plava v beli vodi,
Pa to bela voda ni,
In to je le sladko mlekke,
Ki se krog njega cedí.

Srka, srka, sladko mlekke
In lepo posnáme ga,
In na dnu je bela góra
Iz sladkorja samega . . .

Ah, to je pač grizel Tonček,
Grizel, lizal in cmakljal,
In z jezikom sladkosnedim
Ustnici oblizoval.

Toda bela rōsa pride,
Škrliček zagostoli,
Tonček se zbudi ležeč šo
V svoji mehki postelji.

Siluška.

